

Arrest

nr. 126 760 van 04 juli 2014
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 3 juli 2014 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 30 juni 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van dezelfde datum tot oplegging van een inreisverbod (bijlage 13sexies), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op dezelfde dag.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 juli 2014 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 4 juli 2014 om 11.00 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. VANTIEGHEM, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 12 december 2013 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing wordt verzoeker op 18 februari 2014 ter kennis gebracht.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 30 juni 2014 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en de beslissing tot oplegging van een inreisverbod. Deze beslissingen worden verzoeker op dezelfde dag ter kennis gebracht.

De beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering is gemotiveerd als volgt:

*“Bevel om het grondgebied te verlaten
[...]*

*Aan de heer (1), die verklaart te heten(1):
[...]
Nationaliteit:[...] Ghana*

*wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.
[...]*

**REDEN VAN DE BESLISSING
EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:**

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

x 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum in zijn paspoort.

Artikel 27 :

x Krachtens artikel 27, § 1, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land die bevel om het grondgebied te verlaten gekregen heeft en de teruggewezen of uitgezette vreemdeling die er binnen de gestelde termijn geen gevolg aan gegeven heeft met dwang naar de grens van hun keuze, in principe met uitzondering van de grens met de staten die partij zijn bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, geleid worden of ingescheept worden voor een bestemming van hun keuze, deze Staten uitgezonderd.

x Krachtens artikel 27, § 3, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land ten dien einde worden opgesloten tijdens de periode die voor de uitvoering van de maatregel strikt noodzakelijk is.

Artikel 74/14:

x artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem betekend werd op 18/02/2014.

Betrokkene heeft verklaard een wettelijke samenwoning te willen aangaan met een vrouw van Belgische nationaliteit [W. J.]. Tot op heden werd er echter nog geen wettelijke samenwoning geregistreerd. Bovendien, zijn intentie tot wettelijke samenwoning geeft hem niet automatisch recht op verblijf.

[...]

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING:

De betrokkene zal worden teruggeleid naar de grens in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdeling en volgende feiten:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen², om de volgende reden :

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Hij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Bovendien werd aan betrokkene reeds een bevel om het grondgebied te verlaten betekend op 18/02/2014. Betrokkene werd door de stad Gent ook geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).

Betrokkene is nu aangetroffen in onwettig verblijf. Betrokkene weigert dus manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie, zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

[...]

Vasthouding

[...]”.

De beslissing tot oplegging van een inreisverbod luidt:

“Aan de heer (1), die verklaart te heten(1):

[...]

Nationaliteit[...]: Ghana

wordt inreisverbod voor 2 (deux) jaar opgelegd,

[...]

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

[...]

De beslissing tot verwijdering van 30.06.2014 gaat gepaard met dit inreisverbod. (2)

[...]

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

x artikel 74/11, §1, tweede lid, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van twee jaar omdat:

*o1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;
x 2° niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan.*

Een inreisverbod van TWEE (2) jaar wordt opgelegd aan betrokkene, gezien hij niet aan de terugkeerverplichting voldaan. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem werd betekend op 18/02/2014.

Betrokkene had sindsdien nochtans ruimschoots de tijd om zijn zelfstandige of vrijwillige terugkeer te organiseren. Betrokkene werd op 18/02/2014 door de stad Gent ook geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011). Hij heeft er echter voor gekozen hier geen gevolg aan te geven.

Betrokkene heeft verklaard een wettelijke samenwoning te willen aangaan met een vrouw van Belgische nationaliteit (Wilson Joyce, °02/02/1971). Tot op heden werd er echter nog geen wettelijke samenwoning geregistreerd. Bovendien, zijn intentie tot wettelijke samenwoning geeft hem niet automatisch recht op verblijf. Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar eventueel een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Het staat betrokkene bovendien vrij om desgevallend op eender welk moment gedurende de komende drie jaar een opschorting of opheffing van het inreisverbod te vragen in het kader van haar recht op gezins- en familiaal leven, overeenkomstig de vigerende wettelijke bepalingen terzake. Indien betrokkene effectief voldoet aan de voorwaarden om een recht op verblijf in het Rijk te bekomen hoeft onderhavig inreisverbod voor hem dan ook geenszins een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te vormen.

Voor alle deze redenen werd aan betrokkene een inreisverbod van maximum TWEE (2) jaar opgelegd.

[...].

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. Wat de beslissing tot vrijheidsberoving betreft, moet worden gesteld dat deze beslissing, overeenkomstig artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) enkel vatbaar is voor een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar de vreemdeling werd aangetroffen. De Raad is dan ook zonder rechtsmacht om kennis te nemen van het beroep in de mate dat het gericht is tegen deze beslissing.

2.2. Wat het bevel om het grondgebied te verlaten betreft, werpt verweerder een exceptie van onontvankelijkheid op omdat, onder meer, er sprake is van een herhaald bevel om het grondgebied te verlaten.

De Raad merkt op dat, overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid, van de Vreemdelingenwet de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad kunnen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 118) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing

naar J. BAERT en G. DEBERSAQUES, Raad van State. Ontvankelijkheid, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

Het belang betreft een ontvankelijkheidsvoorwaarde waaraan ook dient voldaan te worden bij een vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging (cf. W. WEYMEERSCH, "Het moeilijk te herstellen ernstig nadeel." in G. DEBERSAQUES, M. VAN DAMME, S. DE CLERCQ en G. LAENEN (eds.), Rechtsbescherming door de Raad van State 15 jaar procedurele vernieuwing, Brugge, die Keure, 2004, 161.)

Opdat hij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoeker gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij nadeel ondervindt. De schorsing van de bestreden beslissing moet verzoeker bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Het is niet betwist dat verzoeker op 18 februari 2014 reeds een bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis werd gebracht. Dit bevel om het grondgebied te verlaten maakt niet het voorwerp uit van enige procedure en is uitvoerbaar. Er blijkt bijgevolg niet dat de eventuele schorsing van de tenuitvoerlegging van het in het kader van huidige vordering bestreden bevel om het grondgebied te verlaten verzoeker tot voordeel kan strekken. Verweerder kan het op 18 februari 2014 aan verzoeker betekende bevel om het grondgebied te verlaten immers hoe dan ook uitvoeren.

Verzoeker betwist niet dat het eerdere bevel om het grondgebied te verlaten definitief is geworden. Hij wijst er wel op dat hij op 6 mei 2014 een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet richtte tot het bestuur waarin hij zich beriep op artikel 8 van het EVRM. Hij wijst erop dat hogere rechtsnormen kunnen verhinderen dat een persoon bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten of op grond van artikel 7 van de Vreemdelingenwet uit het Rijk wordt verwijderd. Hij stelt dat deze aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM had moeten worden onderzocht.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet de uitvoerbaarheid van het eerdere bevel om het grondgebied te verlaten niet opschort (RvS 6 april 2000, nr. 86.715; RvS 22 juli 2002, nr. 109.500; RvS 6 februari 2004, nr. 127.903; RvS 3 juni 2004, nr. 132.035; RvS 3 juni 2004, nr. 132.036; RvS 7 januari 2005, nr. 138.946; RvS 20 november 2006, nr. 164.950) en evenmin verhindert dat opnieuw een bevel om het grondgebied te verlaten wordt betekend (RvS 3 juni 2004, nr. 132.036). Het indienen van een aanvraag die erop gericht is een verblijfsmachtiging te verkrijgen heeft immers geen invloed op de verblijfsstatus van de vreemdeling (RvS 12 januari 2007, nr. 166.626). Er blijkt aldus niet dat verweerder geen uitvoering meer zou kunnen geven aan het eerdere bevel om het grondgebied te verlaten dat definitief in het rechtsverkeer aanwezig is.

Daarenboven merkt de Raad op dat verzoeker geenszins aannemelijk maakt dat deze verdragsbepaling door verweerder werd geschonden door het nemen van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten.

Verzoeker verwijst weliswaar naar het feit dat hij een Belgische vriendin heeft en dat hij van plan is om met haar in de toekomst een verklaring van wettelijke samenwoning te ondertekenen, maar toont hiermee niet aan dat de relatie die hij heeft met deze Belgische vrouw heden voldoende hecht is om onder het toepassingsgebied van artikel 8 van het EVRM te vallen. Zelfs indien alsnog zou dienen verondersteld te worden dat verzoeker effectief een gezinsleven heeft met een Belgische vrouw, dan nog moet worden vastgesteld dat het betreden bevel om het grondgebied te verlaten niet tot gevolg heeft dat verzoeker enig bestaand verblijfsrecht ontnomen wordt. Verzoeker toont ook niet aan dat hij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in zijn land van herkomst of elders. Hij geeft zelf aan dat zijn vriendin eveneens van Ghanese afkomst is en uit de stukken van het dossier blijkt dat zij elkaar in Ghana zouden hebben leren kennen. Noemenswaardige hinderpalen om het gezinsleven in Ghana of elders verder te zetten blijken in deze niet. Zowel verzoeker als zijn vriendin wisten verder dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op de illegale verblijfsituatie van verzoeker in België.

Nu geen schending kan worden vastgesteld van artikel 8 van het EVRM is verzoekers argumentatie dat hij eventueel wel een belang bij de schorsing van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten

zou kunnen hebben wanneer zou worden vastgesteld dat voormelde verdragsbepaling werd geschonden in casu niet dienstig.

De Raad moet derhalve vaststellen dat verzoeker niet aantoont dat hij een belang heeft bij de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten. Deze vordering is bijgevolg onontvankelijk.

2.3. In zoverre verzoeker de schorsing van de tenuitvoerlegging vordert van de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod moet worden opgemerkt dat, daargelaten de vraag of artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet dergelijke vordering in uiterst dringende noodzakelijkheid toelaat, verzoeker in ieder geval niet aantoont dat een hoogdringende behandeling van de vordering tot schorsing vereist is en dat indien de vordering zou worden ingesteld via de gewone schorsingsprocedure deze onherroepelijk te laat zou komen om nog enig nuttig effect te sorteren. Er is derhalve hoe dan ook niet voldaan aan de in artikel 43, § 1 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gestelde vereiste. Deze vaststelling volstaat om te besluiten dat de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid met betrekking tot het bestreden inreisverbod dient te worden verworpen. Verzoeker geeft ter terechtzitting bovendien zelf aan dat hij in werkelijkheid niet de bedoeling had deze beslissing tevens in uiterst dringende noodzakelijkheid aan te vechten en dat hij enkel informatief deze beslissing wenste te voegen bij zijn verzoekschrift.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier juli tweeduizendveertien door:

mevr. I. CORNELIS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. J. VERMEERSCH, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

J. VERMEERSCH

I. CORNELIS